

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1982-1983

Nr. 19

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

19 JULI 1983

INHOUDSOPGAVE

	Blz.
1. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)	
G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid	579
K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur	579
M. Galle, Gemeenschapsminister van binnenlandse aangelegenheden . . .	583
H. Schiltz, Gemeenschapsminister van financiën en begroting	584
P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud	585
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs	591
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)	
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs	594
II. VRAAG WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)	
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs	598
III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)	
Nihil	598

I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING**A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)****G. GEENS
VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN ECONOMIE
EN WERKGELEGENHEID**

Vraag nr. 61
van 24 juni 1983
van de heer F. GEYSELINGS

Zandgroeve te Zemst — Exploitatie

Op woensdag 9 maart 1983 ging op verzoek van de burgemeester van Zemst een vergadering door in de gemeente Zemst en dit naar aanleiding van het beroep dat op 16 september 1982 ingesteld is geworden door het gemeentebestuur van Zemst tegen het besluit van 29 juli 1982 van de bestendige deputatie van de provincie Brabant, waarbij aan de P.V.B.A. De Dycker vergunning werd verleend tot het exploiteren van een zandgroeve met menginstallatie en gebruik van elektrische motoren te Zemst.

Op deze vergadering waren alle betrokken partijen aanwezig, inclusief de steller van deze vraag.

In het me later toegezonden verslag (6.3.1983) van deze bijeenkomst werd geschreven dat verslag zal worden uitgebracht aan de Voorzitter van de Vlaamse deelregering, de heer Minister Geens, die het besluit aan de Vlaamse Executieve zal voorleggen.

Graag verneem ik van de geachte Minister:

1. of hij inderdaad een copij van dit verslag heeft ontvangen ;
2. of het besluit van de bestendige deputatie, zoals gesteld in dit verslag, aan de Vlaamse Executieve werd voorgelegd en wat hiervan de uitslag is;
3. welke van de drie in het verslag gestelde mogelijkheden werd weerhouden n.l.
 1. het besluit wordt bevestigd;
 2. het besluit wordt ingetrokken;
 3. er worden aanvullende voorwaarden opgelegd.

Antwoord

Het door het geachte lid bedoelde dossier wordt binnenkort ter beslissing voorgelegd aan de Executieve.

Vraag nr. 62
van 24 juni 1983
van de heer P. VAN GREMBERGEN

Vlaamse Gewest — Opsporen en ontginnen van petroleum en brandbare gassen

In antwoord op mijn vraag nr. 54 dd. 27.05.83, betreffende de concessieverlening tot het opsporen en ontginnen van petroleum en brandbare gassen in de ondergrond van de Vlaamse provincies Antwerpen,

Limburg en een deel van Vlaams Brabant verklaarde de heer Minister:

De onderhandelingen voor het verlenen van een concessie tot opsporing en ontginning van koolwaterstoffen in het Vlaamse Gewest bevinden zich in een vergevorderd stadium.

Graag kreeg ik volgende bijkomende inlichtingen :

1. Welke maatschappijen hebben er tot dusver een concessieaanvraag tot het opsporen van petroleum en brandbare gassen in de Vlaamse ondergrond ingediend ?
2. Op welke datum werden deze concessieaanvragen ingediend? (De eerste dateert naar mijn weten van 29 september 1977).
3. Met welke maatschappijen werden er onderhandelingen begonnen en op welke datum ?
4. Welke maatschappijen werden van verdere onderhandelingen uitgesloten of trokken er zich vrijwillig uit terug?
Op welke datum gebeurde dit?
5. Met welke maatschappijen worden de huidige onderhandelingen die nu „ in een vergevorderd stadium verkeren ” gevoerd ?
Op welke datum werden die huidige onderhandelingen die nu „ in een vergevorderd stadium verkeren ” ingezet ?

Antwoord

Het lijkt mij niet te stroken met de belangen van de Vlaamse Gemeenschap in de huidige stand van de onderhandelingen een aantal detailgegevens bekend te maken.

Het spreekt vanzelf dat ik graag toelichting zal verstrekken zodra de besprekingen zullen hebben geleid tot een door de Vlaamse Executieve goedgekeurde vergunningsakte.

**K. POMA
VICE-VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN CULTUUR**

Vraag nr. 225
van 13 juni 1983
van de heer J. CAUDRON

BR T- radio en T V — Verslaggeving Ronde van Frankrijk beroepsrenners

Kan de geachte Minister mij de kostprijs van de verslaggeving (verslaggevers, techniekers, wagens, overnachtingen, telefoonlijnen, enz.) door de BRT-radio en TV van de Ronde van Frankrijk (wielrennen beroepsrenners) meedelen ?

Acht de geachte Minister dergelijke publiciteit voor een sporttak, waar corruptie en doping welig tieren, om ethische en paedagogische redenen nog verder verantwoord ?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende meedelen :

Rekening houdend met de gegevens van 1982 worden de uitgaven van de verslaggeving van de Ronde van Frankrijk 1983 als volgt geraamd (huidige index).

A. Televisie**1. Reis- en verblijfskosten**

— 1 verslaggever	
— 1 chauffeur	
reiskosten (hotel, tol, benzine)	173.000 fr.
verblijfskosten (vergoedingen)	154.000 fr.
totaal:	327.000 fr.

2. Lijnen

nationale en internationale lijnen en licenties	461.000 fr.
totaal (1.) en (2.)	788.000 fr.

B. Radio**1. Reis- en verblijfskosten**

— verslaggevers	
(1 rep. vanaf 1/7 tot 24/7),	
(1 rep. vanaf 10/7 tot 24/7)	
— technici (1 vanaf 1/7 tot 24/7)	
(3 vanaf 10/7 tot 23/7)	
— motard (vanaf 10/7 tot 24/7)	
— chauffeurs (2 vanaf 1/7 tot 24/7)	
(2 vanaf 10/7 tot 24/7)	
reiskosten (hotel, tol, benzine)	497.000 fr.
verblijfskosten (vergoedingen)	827.000 fr.
	1.324.000 fr.

2. Lijnen

vliegtuig, lijnen, reis en verblijf piloot, licenties	1.232.000 fr.
totaal (1.) en (2.)	2.556.000 fr.

Totaal radio en tv :

788.000 fr. + 2.556.000 fr. = **3.344.000 frank.**

De opzet van de radio-reportages valt iets duurder uit dan anders omdat zelf voor alle logistieke steun moet worden gezorgd, voor het eerst zonder hulp van Radio-France. Daarom wordt ook pas vanaf de bergritten met de volledige ploeg gewerkt, wat de kosten nog enigszins drukt.

Ik laat de opmerkingen van het geachte lid over „een sporttak waarin corruptie en doping welig tieren” voor zijn rekening. Ik kan alleen opmerken dat, ingevolge het BRT decreet van 28.12.1979 de programmering volledig onder de bevoegdheid valt van de door de Vlaamse Raad aangestelde Raad van Beheer. Bij het samenstellen van deze programmering, dienen de journalisten rekening te houden met allerlei aspecten, waarbij een der belangrijkste is de populariteit waarin de bedoelde sporttak zich kan verheugen. Het kan niet ontkend worden dat de wielersport tot een der populairste sporten van ons land behoort en dat het imago van de openbare omroep niet gediend zal zijn wanneer besloten wordt tot het niet verder uitzenden van evenementen uit de wielersport.

Vraag nr. 228

van 14 juni 1983

van de heer C. DE CLERCQ

Landelijk georganiseerde sport verenigingen — Verzekering

Een van de belangrijkste zorgen in het raam van de niet-betaalde sportbeoefening is o.m. de veiligheid en de daarbijkomende passende verzekering van de leden.

De kosten van deze verzekering worden in het raam van de aanvaarde werkingskostentoeelagen aan de landelijk georganiseerde sportverenigingen deels terugbetaald.

Er wordt thans vastgesteld dat op de toelagenstaat 1983 onder C. aanvaarde toelagen werking 5 „kosten verzekering” op de aan de verzekering betaalde premie van het voorgaande jaar het coëfficiënt 0,826 wordt toegepast, en dat daarenboven het globale bedrag werkingskosten nog eens de toepassing kent van 75 procent.

Dit betekent dat een belangrijke post, én inhoudelijk én financieel, in het raam van de subsidiëring erg maguer uitvalt.

Mag ik in dit verband vernemen welk de verantwoording is van het gebruik van het coëfficiënt 0,826 voor de post „kosten verzekering” en of dit voor alle toelagenberekeningen geldt.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende meedelen :

In toepassing van het decreet van 2.3.1977 dienden de erkende landelijk georganiseerde sportverenigingen de aanvragen in voor toelagen van werkingskosten 1983 voor een totaal bedrag van 16 1.827.209,- frank.

Rekening houdend met :

- de reglementering inzake de indiening van dossiers (KB 29.9.1977);
 - de wettelijke maxima (KB van 7.11.1978);
 - de boekhoudkundige controles (KB nr. 5 van 18 april 1967 en KB van 29.9.1977);
 - de vergelijkende studies van dossiers en
 - de ingediende verantwoordingsnota's,
- zijn de aangevraagde toelagen herleid tot 9 1.076.115,- frank.

Ingevolge art. 12 van het decreet van 2.3.1977 wordt hiervan maximaal 75% gesubsidieerd of 68.307.086,- (I). Rekening houdend met de nog beschikbare kredieten kon slechts 6 1.68 1.286,- frank (II) worden uitbetaald.

Het verschil tussen de bedragen I en II: 6.625.800,- frank werd procentueel in mindering gebracht van de uitbetaling van de toelagen voor verzekeringskosten van alle sportfederaties. Dit betekende een mindering tot 82,62894% (afgerond 82,6%) van de oorspronkelijk berekende cijfers.

Alle federaties werden er reeds van op de hoogte gesteld in 1980, dat, indien de kredieten lager liggen dan de aangevraagde toelagen, op de post verzeke-

ringskosten zou worden bespaard, temeer daar deze post in federale boekhouding een nultransactie is.

Ik wens het geachte lid ervan in kennis te stellen dat niettegenstaande deze kleine besparing van 17,4 % enkel op deze post, de verzekeringskosten nog steeds 51% uitmaken van de gesubsidieerde werkingskosten.

Vraag nr. 230
van 15 juni 1983
van de heer A. DE BEUL

CGICS — Studiebeurzen aan buitenlandse studenten

Tot de concrete werkzaamheden van het Commissariaat-generaal voor Internationale Culturele Samenwerking behoort de toekenning van studiebeurzen aan studenten uit het buitenland en de uitwisseling van studenten met bepaalde landen.

Graag vernam ik van de geachte Minister met welke landen er uitwisselingsprogramma's bestaan en aan hoeveel studenten er studiebeurzen worden verleend.

Voor deze laatste gegevens graag het land van herkomst en de opgave van de gevolgde studierichting of specialisatie en de instelling waar de student de scholing volgt.

Hoe groot is het krediet dat op de begroting van het Commissariaat-generaal voor studiebeurzen wordt uitgetrokken ?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag laat ik het geachte lid hieronder een overzicht geworden van de bedragen die werden goedgekeurd voor studiebeurzen tijdens het academiejaar 1982- 1983 :

binnen akkoord	buiten akkoord	totaal BF
Voor CD 1: 6.920.000,-	2.541.000,-	9.461.000,-
Voor CD 2: 2.939.500,-	1.482.500,-	4.422.000,-
Voor CD 3: 2.284.000,-	1.666.000,-	3.950.000,-

CD = Culturele Directie.

De detaillering wordt, gezien de uitgebreidheid ervan, rechtstreeks overgemaakt aan het geachte lid.

Vraag nr. 231
van 15 juni 1983
van de heer A. DE BEUL

Intellectueel akkoord België-Afghanistan — Publicatie Belgisch Staatsblad

Te Brussel werd op 26 juni 1928 een „ intellectueel akkoord ” ondertekend tussen België en Afghanistan. De tekst van dit akkoord werd niet gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad.

De geachte Minister gelieve mij de tekst van dit akkoord mede te delen via het Bulletin van Vragen en Antwoorden.

Mag ik tevens vernemen of dit akkoord nog steeds van kracht is en zo niet, bij welke beslissing het werd opgeheven ?

Antwoord

Aansluitend bij zijn vraag moet ik het geachte lid vooraf melden dat de datum van het akkoord niet 26 juni 1928 is, maar wel 16 juni 1928.

Het betreft een akkoord, eentalig Frans, dat handelt over de mogelijkheid om studenten van een bepaald college uit Afghanistan te laten verder studeren aan Belgische Rijksuniversiteiten met het oog op het behalen van wetenschappelijke graden en inzonderheid aan de Rijksuniversiteit te Gent voor een Wetenschappelijke graad van Ingenieur.

Dit akkoord schijnt sedert de tweede wereldoorlog in onbruik geraakt te zijn.

Een exemplaar van dit akkoord wordt rechtstreeks aan het geachte lid overgemaakt.

Vraag nr. 233
van 16 juni 1983
van de heer P. BREYNE

BRT — Programma 's over Afghanistan

Onlangs had te Oslo de derde „ International Afghanistan Hearing ” plaats.

In een commentaar op deze gebeurtenis met belangrijke internationale draagwijdte stelt „ De Spectator ” in zijn editie van 4 juni 1983 : „ Televisiebeelden van de BRT werden „ gecensureerd ” in vergelijking met andere zenders, de Belgische bevolking zou wellicht te erg kunnen schrikken ”.

En ook: „ Van de Belgische televisie moeten we allemaal geen of toch geen schitterende informatie verwachten die negatief doorweegt voor een communistisch of een socialistisch regime ”.

De soms al te vergaande eenzijdigheid van de politieke berichtgeving van de BRT, ook inzake buitenlandse politiek, is een feit dat door steeds meer commentatoren wordt aangeklaagd, en waarop de heer Minister zelf ook reeds in bepaalde verklaringen de aandacht heeft gevestigd.

Concreet had ik dan ook van de geachte Minister vernomen wanneer, en welk programma en met hoeveel zendtijd de BRT verslag heeft uitgebracht over hogergenoemde hearing, en gedurende de laatste maanden over de situatie in Afghanistan in het algemeen.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende meedelen :

1. De BRT verzekert mij dat er van censuur geen sprake is.
2. Aan de hearing in Oslo werd de nodige aandacht besteed : 1 minuut studioberichtgeving en een verklaring van een ex-gevangene, die het heeft over foltering. Inhoud van de verklaring: „ We zitten

met 16 in een kamertje opgepakt, de bewakers gebruiken fysisch geweld, een week zonder slaap, elektrische schokken, niet bewegen, gezwollen voeten, geheugenverlies. De Sovjet-beulen zijn beesten”.

3. Op 20 december 1982, heeft de Nieuwsdienst via eigen journalist bericht over het **Volkerentribunaal** dat een onderzoek instelde naar de wreedheden in Afghanistan. De BRT-verslaggeving bevatte o.m. getuigenissen van de geneesheren Zirkia, Crarau en een collega die anoniem wenste te blijven. Duur van het verslag : 5 minuten.
4. Onlangs werd eveneens de persconferentie van de Franse dokter Augoyard in het journaal opgenomen. Duur: 1 minuut. De BRT besteedt geregeld aandacht aan de oorlog in Afghanistan wat blijkt uit:
 - a. Panorama: bijdrage van 20 minuten over het optreden van het verzet in Kaboel (18 februari 1982);
 - b. gesprek de Cuellar-Andropov + opnamen Sovjettroepen in Afghanistan (28 maart 1983);
 - c. verklaring Pakistaanse president over Russische moeilijkheden in Afghanistan (11 mei 1983);
 - d. bombardementen en vluchtelingen (21 mei 1983);

Ik zou **er** tenslotte de aandacht willen op vestigen dat het beeldmateriaal uit en over Afghanistan zeer beperkt is omdat er een waterdichte censuur heerst. De camera-ploegen krijgen met moeite toegang tot het gebied en wanneer dit dan toch gebeurt (clandestien !) dan slagen zij er amper in beelden te maken van Afghaanse strijders op oefening.

Vraag nr. 237
van 27 juni 1983
van de heer J. VALKENIERS

Sociaal-culturele raad en bibliotheek te Etterbeek — Erkenning

In Etterbeek vechten de Vlamingen reeds lang voor hun erkenning. Voor wanneer mag de afhandeling en uiteindelijke erkenning van hun socio-culturele raad en bibliotheek verwacht worden ? Hoeveel staan deze dossiers ?

Antwoord

In antwoord op de vraag nr. 237 dd. 27 juni 1983 kan ik het geachte lid het volgende meedelen.

1. De erkenning van de bibliotheek
Te Brussel verplicht het bibliotheekdecreet enkel de N.C.C. tot oprichting van een POB en later een COB. De gemeenten van het arrondissement Brussel-Hoofdstad zijn dus niet verplicht een Nederlandstalige POB te organiseren. Als zij dit toch doen, geldt het decreet met dien verstande dat voor de bepaling van het werkgebied slechts 30% van de bevolking wordt genomen.

De gemeente Etterbeek wenst een Nederlandstalige openbare bibliotheek op te richten, overeenkomstig het decreet betreffende de openbare lectuurvoorziening. Na het dienstjaar 1982 is volgens het decreet geen erkenning meer mogelijk „ met terugwerkende kracht” d.w.z. dat na 1982 de gemeente het „ proefjaar” zelf moet betalen. Gezien de huidige budgettaire moeilijke omstandigheden vraagt de gemeente Etterbeek een afwijking op het decreet.

Zoals het geachte lid weet is een decreetwijziging geen beslissing van mijzelf. Ik neem mij echter voor dit ter overweging voor te leggen aan de Leden van de Vlaamse Executieve.

2. De erkenning van de sociaal-culturele Raad
De sociaal-culturele Raad te Etterbeek is erkend geworden in 1980 onder voogdij van Mevrouw Steyaert.

Vraag nr. 238
van 27 juni 1983
van de heer L. DE GREVE

Culturele verenigingen die niet tot de Vlaamse Gemeenschap behoren — Subsidiëring

De cultuurautonomie, die ontegensprekelijk voor de Vlamingen heel wat voordelen heeft meegebracht, heeft helaas ook gezorgd voor een klein misverstand.

Er is mij een geval bekend van een Vlaamse muziekvereniging die een optreden wou organiseren met een Waals muziekensemble.

Hiervoor werd bij uw diensten om subsidiëring verzocht. Uit de antwoorden, verstrekt door de administratie blijkt dat wij in Vlaanderen wel eigen en vreemde ensembles kunnen subsidiëren maar geen Waalse.

Zou de geachte Minister het niet wenselijk achten de Walen tenminste op gelijke voet te schakelen met de buitenlanders en kan er ter zake geen bilateraal akkoord met de Executieve van de Franse Gemeenschap gesloten worden?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid meedelen dat het zeker niet de bedoeling is om iedere vorm van uitwisseling tussen Vlaanderen en Wallonië onmogelijk te maken.

Om te verhelpen aan dergelijke anomalieën hebben beiden Gemeenschapsministers van Cultuur onderhandelingen aangevat met het oog op het opmaken van een ontwerp van Cultureel protocol.

Een dergelijk protocol zal uiteraard door de Executieve aan de Vlaamse Raad worden voorgelegd.

M. GALLE
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN BINNEN-
LANDSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 52
van 15 juni 1983
van de heer H. SUYKERBUYK

Huis-aan-huis verspreiding van publiciteitsbladen — Gemeentebelasting

Onder welke voorwaarden mogen gemeentebesturen een belasting heffen op publiciteitsbladen, die in de gemeente huis tot huis worden verspreid.

Is er een verschil tussen huis-aan-huis verspreiding via de postdiensten of per privé-drager. Is er eveneens een verschil al naar gelang het gaat om bladen, waarin alleen publiciteit voorkomt, of bladen met gemengd karakter (publiciteit-redactionele teksten).

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid in antwoord op zijn vraag mede te delen dat de rechtsgeldigheid van deze nieuwe belasting wordt onderzocht.

Zodra de resultaten van het onderzoek gekend zijn, zullen zij rechtstreeks aan het geachte lid worden toegezonden.

Vraag nr. 53
van 15 juni 1983
van de heer M. OLIVIER

Arrondissement Kortrijk — Gesubsidieerde werken in 1982

De geachte Minister gelieve me mede te delen voor welke openbare werken in het arrondissement Kortrijk in 1982 de principiële of vaste belofte van toelage verleend werd.

Mag ik tevens, per gemeente, de aard van de werken, de kostenraming, en de belofte subsidie kennen ?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid de gevraagde inlichtingen te bezorgen voor de werken waarvan de subsidiëring tot mijn bevoegdheid behoort.

Principiële beloften

Gemeente	Aard der werken	Kostenraming	Beloofde subsidie
Kortrijk	Herstel toren en voorgevel van St. Rochuskerk	2.745.894	881.000
Meneën	Verbeteringswerken b.w.g.v. nr. 149 te Rekkem	4.895.735	3.109.000
Waregem	Wegen- en rioleringswerken in gemeentelijke verkaveling „Kastorwegel”	33.737.574	20.528.000

Vaste beloften

Gemeente	Aard der werken	Bedrag van de bieding	Vastgelegde subsidie
Anzegem	Schilderwerken aan St. Jan Baptistkerk	848.889	189.011
Harelbeke	Aanleg straat ter verbinding van Bavikhovestraat met Vlierkersstraat	2.296.464	1.232.000
Kortrijk	Bijbouwen van sacristie-winterkapel bij kerk van Aalbeke	2.851.263	898.148
Kuume	Herinrichting Kouterstraat tot woonerf	9.276.575	5.731.000
Lendeledede	Herstellingswerken aan de St. Blasiuskerk	7.539.469	2.335.518
Menen	Herinrichting wijk „Opstal” te Lauwe	22.342.879	13.996.000
Menen	Herinrichting wijk „Opstal” te Lauwe — Ondergrondse brengen LS, OV en TV en aanleg gasleiding	5.533.057	2.561.000
Menen	Herinrichting van de plaats te Lauwe	18.293.219	11.714.000
Menen	Herinrichting van de plaats te Lauwe — Ondergrondse brengen van LS, OV en TV	2.486.810	1.475.000
Menen	Oprichten buurtspeelplein op wijk „Barahlem”	872.477	553.000
Zwevegem	Wegen- en rioleringswerken in de Harelbeke- en Wittestraat	25.600.364	10.322.000
Wevelgem	Wegen- en rioleringswerken in de Brouwerij- en Normandiëstraat	3.303.108	2.204.000
Wevelgem	Herstellingswerken St. Hilariuskerk	2.169.753	683.472
Zwevegem	Grof herstel St. Amanduskerk	387.621	122.101

haag nr. 54
van 17 juni 1983
van de heer I. VAN BELLE

Provinciale besturen — Arbeidsintensieve werken van openbaar nut

Naar ik verneem hebt u een schrijven gericht aan de provinciale besturen, waarbij hen gevraagd werd in

de toekomst meer arbeidsintensieve werken van openbaar nut uit te voeren.

Kan de geachte Gemeenschapsminister mij mededelen

1. Wanneer dit schrijven naar de bevoegde diensten werd verstuurd ?
2. Wat dit schrijven precies inhoudt ?

Antwoord

Ik het de eer het geachte lid mede te delen dat ik nooit de provinciale besturen gevraagd heb dat zij meer arbeidsintensieve werken van openbaar nut zouden uitvoeren.

Ik vermoed dat het geachte lid verwacht met de omzendbrief nr. 53 van 11 juni 1982 (gewijzigd bij omzendbrief nr. 56 van 26 juli 1983), waarbij ik aan de heren Provinciegouverneurs het invoeren van een versoepelde subsidiëringsprocedure voor werken van geringe omvang heb aangekondigd. Het gaat hier om werken uitgevoerd door de gemeentebesturen.

Deze procedure heeft betrekking op sommige werken van openbaar nut, zoals: aanleg, verbetering, buitengewone herstelling van rijwegen, aanleg van fietspaden, verkeersdrempels, beplantingen, wandelpaden, voorzieningen tot herwaardering van dorp en platteland, parkeerterreinen, gemeentelijke gebouwen e.d.

Die werken worden beschouwd als zijnde van geringe omvang wanneer de totale uitgaven per aanneming, niet hoger liggen dan 1.300.000 F voor gemeenten met minder dan 5.000 inwoners en 3.300.000 F voor andere gemeenten (BTW niet inbegrepen).

De versoepeling bestaat erin dat het subsidiëringdossier rechtstreeks naar mijn administratie wordt gestuurd en door mijn administratie wordt onderzocht zonder tussenkomst van de Provinciegouverneur (wat niet het geval is voor grotere werken, vermits die onderworpen zijn aan de voogdij van de Provinciegouverneur).

Ik heb in genoemde omzendbrief nr. 53 gesteld dat werken van geringe omvang doorgaans zeer arbeidsintensief zijn en dat ik bijgevolg daaraan een aparte prioriteit wens te geven, met het oog op de bestrijding van de werkloosheid.

Ik heb er anderzijds geen bezwaar tegen dat ook de provinciebesturen zelf meer arbeidsintensieve werken zouden ondernemen en ik zal bij voorkeur voor zulke werken alle mogelijke subsidies verlenen.

Vraag nr. 55

van 27 juni 1983

van de heer J. VALKENIERS

Zwembaden van Aarschot en Liedekerke — Exploitatiekosten

De Provincie Brabant plant om de exploitatie van de zwembaden van Aarschot en Liedekerke op zich te nemen.

Graag vernam ik de exploitatiekosten die sinds de opening van deze zwembaden werden gemaakt.

Doet dit geen afbreuk aan de gemeentelijke autonomie?

Antwoord

Het is in mijn diensten niet mogelijk om binnen de gestelde termijn tot het verstrekken van dit antwoord de gegevens te verzamelen met betrekking tot de exploitatiekosten van de gemeentelijke zwembaden

van Aarschot en Liedekerke sinds de opening van deze instellingen.

De gevraagde inlichtingen zullen zo spoedig mogelijk persoonlijk worden medegedeeld aan het geachte lid.

Wat de vraag in verband met de eventuele afbreuk van de gemeentelijke autonomie betreft moet ik toch de aandacht van het geachte lid vestigen op het feit dat de eventuele overname door de provincie maar kan gebeuren mede op initiatief van de betrokken gemeentebesturen en niet op initiatief van de hogere overheid.

Vraag nr. 58

van 1 juli 1983

van mevrouw J. DE LOORE-RAEYMAEKERS

Gemeentebelasting afgifte administratieve stukken — Vrijstelling

Uit de brief d.d. 18 mei 1983, nr. F.B./136/ADB, gericht aan de provinciegouverneurs en handelend over de hoger aangehaalde aangelegenheid, blijkt dat aan bepaalde werkzoekenden, slechts de vrijstelling van de bedoelde belasting mag verleend worden wanneer hun enig inkomen het bestaansminimum is. Aan andere werkloze sollicitanten mag die vrijstelling evenwel toegestaan worden ongeacht of ze al dan niet deel uitmaken van een gezin of van een echtpaar met een inkomen boven het bestaansminimum.

Wordt op die wijze geen discriminatie voorgesteld ten nadele van de zwaksten?

Wil de geachte Minister mij ter zake enige toelichting verstrekken en mij tevens laten weten of de genoemde vrijstelling kan toegepast worden zonder voorafgaande wijziging van het bestaande gemeentereglement?

Antwoord

Geen enkele vrijstelling van belasting mag worden gegeven tenzij het gebeurt op grond van een goedgekeurde bepaling van de desbetreffende belastingsverordening.

Wat de vrijstelling van de belasting op de afgifte van administratieve stukken betreft, heb ik in mijn omzendbrief van 18 mei 1983 de gemeenten niet ertoe willen aansporen een discriminatie ten nadele van de zwaksten te plegen maar wel een positieve daad te stellen in het kader van de tewerkstelling van personen.

H. SCHILTZ**GEMEENSCHAP'S MINISTER VAN FINANCIËN EN BEGROTING****Vraag nr. 2**

van 24 juni 1983

van de heer A. COPPIETERS

Infrastructuur herwaarderingsgebieden — Toelagen en verhaalbelasting

De besluiten van de Vlaamse Executieve dd. 2 juni 1982 en 30 maart 1983 tot regeling van de tegemoet-

koming van het Vlaamse Gewest voor de uitvoering van stads- en dorpsherwaarderingsoperaties voorzien in bijzondere toelagen ten behoeve van de particulieren enerzijds, en ten behoeve van gemeenten, intercommunales, OCMW's en erkende sociale bouwmaatschappijen anderzijds, voor herwaarderingswerken uitgevoerd binnen erkende herwaarderingsgebieden.

Dit decreet heeft ondubbelzinning de bedoeling om de stads- en dorpsherwaarderingsoperaties in het Vlaamse land op gang te brengen en te bevorderen. Bijzondere aandacht gaat daarbij uit naar het stimuleren van het privaat initiatief.

De ervaring leert echter dat, in gemeenten waar een reglement inzake verhaalbelastingen bestaat, de particulieren zeer huiverig staan om hun medewerking te verlenen aan de voorbereiding van stadsvernieuwingsoperaties, omdat zij vrezen voor de financiële repercussies die deze werken meebrengen.

Kan de heer Minister mij daarom meedelen of deze bijzondere toelagen, die voorzien zijn in de decreten van 2 juni 1982 en 30 maart 1983, en die deels bedoeld zijn als stimulans om particulieren te sensibiliseren voor de stadsvernieuwing in mindering mogen gebracht worden bij het berekenen van de verhaalbelasting?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de Gemeenschapsminister van binnenlandse aangelegenheden en aan de Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud.

Antwoord

Gelet op het feit dat de vraag ook gesteld werd aan mijn collega's van binnenlandse aangelegenheden en ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud en dat de behandelde problematiek in hun bevoegdheid valt, verwijs ik het geachte lid naar hun antwoord ter zake.

P. AKKERMANS GEMEENSCHAPSMINISTER VAN RUIMTELIJKE ORDENING, LANDINRICHTING EN NATUURBEHOUD

Vraag nr. 137
van 27 juni 1983
van de heer D. VERVAET

Neigembos te Ninove — Verwerving door de Staat

Het Neigembos nabij Ninove, een restant van het eens zo machtige kolenwoud, is lange tijd door de verkavelwoede bedreigd geweest doch uiteindelijk door de Staat aangeworven: op 30 september 1974 werd het beschermd. Nadien werd het na onteigening op 18 oktober 1974 door de Staat aangekocht en staat nu onder beheer van het Bestuur van Waters en Bossen.

Ik verneem dat er een juridisch bekvechten bestaat wat betreft de betaling. Zo was er eertijds een overeenkomst met de eigenaar voor een bepaalde prijs. De administratie draalde echter met de betaling zodat ondertussen aanpalende stukken konden worden verkocht, ook al lagen ze in beschermd gebied. Deze

gronden kregen een hoge prijs toegewezen wat met zich meebracht dat ook de prijs van het bos de hoogte inschoot en men nu meer dan tweemaal de oorspronkelijke prijs moet betalen.

Kan de geachte Minister mij laten weten wat hij zal ondernemen om de procedure tot betaling van het Neigem bos te bespoedigen ?

Antwoord

Ik moet vaststellen dat het achtbaar lid zich omtrent de aankoopprocedure van het Neigembos op zeer benaderende wijze liet voorlichten.

De bewering omtrent het uitblijven van de betaling van de koopsom door het Vlaamse Gewest is immers onjuist, wel integendeel zoals uit het hiernavolgend beknopt relaas moge blijken.

Het Neigembos, aldus genaamd naar de gemeente Neigem, thans deelgemeente van Ninove, was een partikulier bos dat door de vroegere eigenaar gedurende meer dan zestig jaren vrijwel onaangeroerd was gebleven. Na diens overlijden werd door zijn zoon de hoogstdringende en reeds meer dan laattijdige dunnings- en realisatiekapping uitgevoerd, zij het op een vrij drastische manier die de publieke opinie, door het natuurbeschermingsjaar 1970 gesensibiliseerd, ongetwijfeld geschokt heeft.

Er brak een hevige perscampagne los, met het dubbel doel enerzijds de kappingen onverwijld te laten stilleggen en anderzijds het bos in zijn geheel te laten aankopen door de Overheid, in casu, de Staat.

De houtvellingen werden inderdaad meerdere malen stilgelegd, er kwam een klasseringsprocedure op gang om het bos als landschap te laten rangschikken en onderhandelingen werden ondernomen met de eigenaar met het oog op de aankoop van het bos.

Vanzelfsprekend gebeurt een dergelijke verwerving niet in een handomdraai. De schattingen werden uitgevoerd, door het Aankoopcomité voor wat de grondwaarde betreft en door de Bosdienst voor de waarde van de houtopstand.

De onderhandelingen met de eigenaar verliepen uiterst moeizaam daar er tot geen akkoord kon gekomen worden, omtrent de totale koopsom en er behalve de grondwaarde en de houtwaarde een zeer belangrijk toekomstwaarde en ecologische aangelegenhedswaarde werd geëist. Er kon derhalve met de eigenaar tot geen enkele overeenkomst gekomen worden zodat de toenmalige Minister van Landbouw zich uiteindelijk genoopt zag tot een onteigening over te gaan op basis van de wet op het natuurbehoud van 12 juli 1973.

Het is juist, dat met de bedoeling de prijzen te doen stijgen, bepaalde percelen aan de rand van het bos, intussen openbaar werden verkocht, nog vóór het onteigeningsbesluit kon worden betekend.

Hoe dan ook, het besluit kwam er op 17 oktober 1974, doch omwille van de betwisting van het houtvolume op stam en zelfs van het eigendomsrecht voor een gedeelte van de oppervlakte werd het een zeer lange en ingewikkelde juridische zaak.

Op 8 maart 1976 deed de vrederechter van Dendermonde tenslotte uitspraak en stelde een eerste provisionele vergoeding vast van 16 miljoen frank die onmiddellijk werd gestort in de consignatiekas, zoals dit bij gerechtelijke onteigeningen gebruikelijk is.

Deze vergoeding sloeg op ongeveer 39 ha waarover de Staat na plaatsbeschrijving op 13 september 1976, daadwerkelijk kon beschikken.

Er werd door de rechtbank op kosten van de Staat een deskundige aangesteld om een nieuwe expertise te maken van het domein.

Op 16 maart 1977 kwam tenslotte een tweede vonnis van de vrederechter van Dendermonde dat op basis van het expertiseverslag de vergoeding voor de onteigening „ ten voorlopige titel ” vaststelde op 38,5 miljoen die na aftrek van het provisioneel voorschot eveneens werd gestort in de consignatiekas.

Tussen 2 juni 1976 en 25 augustus 1977 werden aldus, door de Vlaamse Gemeenschap, alle kosten en erelonen inbegrepen 38,7 miljoen betaald voor 39 ha bos, hetzij iets minder dan 1 miljoen per hectare zodat, wat mijn diensten betreft, aan de financiële verplichtingen werd voldaan.

Het verder afhandelen van deze zaak werd van toen af de uitsluitende bevoegdheid van het Aankoopcomité voor Onroerende Goederen en van de Gerechtelijke Overheid.

Uit ingewonnen inlichtingen bij de bevoegde diensten werd vernomen dat het Aankoopcomité (Ministerie van Financiën) in herziening is gegaan tegen het vonnis van 16 maart 1977.

De rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde herleidde dientengevolge de koopsom bij vonnis van 1 maart 1979 tot het bedrag van ongeveer 19,5 miljoen frank, zodat de vroegere eigenaar werd veroordeeld tot het terugbetalen van ongeveer 19 miljoen, verhoogd met de intresten.

Tegen dit laatste vonnis ging de vroegere eigenaar zelf in beroep bij het Hof van beroep te Gent. Het definitief arrest in deze zaak wordt nog verwacht.

Uit dit verhaal kan, tot besluit, gesteld worden dat zo er van één schuldeiser kan gewag gemaakt worden het wel degelijk de Staat is, thans de Vlaamse Gemeenschap die, hoewel zij wel degelijk al haar verplichtingen nakwam, bovendien en ten onrechte verdacht wordt een slechte betaler te zijn.

Vraag nr. 138
van 27 juni 1983
van de heer H. KNUTS

Gemeente Herk-de-Stad, Hasselt en Nieuwerkerken
— **Ruilverkaveling Schakkebroek**

Graag had ik langs schriftelijke vraag (Vragen en antwoorden) uw antwoord gekend op het volgende:

Bij overname van de gemeentelijke dossiers, na installatie van de nieuwe gemeenteraad, hebben we bovengenoemde dossiers ruilverkaveling onderzocht.

Volgens mijn bescheiden mening, moet er voor een aanvaarding van het ruilverkavelingsgebied, een gemeenteraadsbeslissing getroffen worden. Die beslissing vind ik niet terug in de annalen van de gemeenteraadszitting.

Bij de beslissing van het schepencollege 19.06.1978 is er een ongunstig advies uitgebracht omtrent deze ruilverkaveling.

In de begroting van 1983 is er geen gemeentetussenkost voorzien als gemeentelijke bijdrage.

Kan de geachte Minister me antwoorden op de volgende vragen :

1. moet de gemeenteraad van Herk-de-Stad deze ruilverkaveling aanvaarden ;
2. kan de Minister me zeggen hoever de stand der zaken is van dit dossier;
3. hoeveel te ramen onkosten, de gemeente zal moeten tussenkomen en wanneer dit bedrag moet voorzien worden (jaartal van de begroting);
4. of het vorige gemeentebestuur bij uw ministerie contacten heeft aangevraagd en of er bij uw diensten besprekingen zijn gevoerd;
5. hoeveel % dit vertegenwoordigt (gemeentebijdrage) van de globale onkosten;
6. welke inbreng de gemeente bezit kwestie aanlegplannen.

Mag ik uw antwoord verwachten.

Antwoord

Ik het de eer het geachte lid het volgende mede te delen :

1. Overeenkomstig de bepalingen van de wet van 22 juli 1970 op de ruilverkaveling van landeigendommen uit kracht van de wet, werd bij ministerieel besluit van 10 november 1982 beslist dat zal overgegaan worden tot de ruilverkaveling Schakkebroek en dat de uitvoering ervan wordt toevertrouwd aan een daartoe opgericht comité. Deze beslissing heeft uiteraard kracht van wet. Voornoemde wet van 22 juli 1970 voorziet niet in een voorafgaande consultatie van de betrokken gemeenteraden ; deze kunnen, zoals iedere belanghebbende, hun opmerkingen en bezwaren kenbaar maken tijdens het openbaar onderzoek overeenkomstig de bepalingen van de artikels 6 en 7.
2. Het ruilverkavelingscomité is thans bezig met het opmaken van de classificatie van de gronden.
3. De tussenkomst van de gemeente in de kosten van de in het kader van de ruilverkaveling uit te voeren werken is een facultatieve tussenkomst. Het komt alleen de gemeenteraad toe te beslissen al dan niet en hoeveel tussen te komen. Normalerweise wordt de definitieve beslissing genomen na verzoek vanwege het comité, nadat dit zelf de aard en de omvang van de uit te voeren werken bepaald heeft. Momenteel heeft het comité nog geen aanvang genomen met het dossier „ werken “. Wel staat reeds vast dat de wegen-, water-, en kavelinrichtings- en landschapsverzorgingswerken in aanmer-

king komen voor een tussenkomst vanwege de Vlaamse Gemeenschap van 80% van de totale onkosten.

4. Tijdens het onderzoek naar het nut van de ruilverkaveling werden gesprekken gevoerd tussen de toenmalige burgemeester en de voor dat onderzoek gemachtigde ambtenaar.
5. Zie punt 3.
6. Het opmaken van plannen van aanleg gebeurt overeenkomstig de bepalingen van de wet van 29 maart 1962, houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw.

Vraag nr. 139
van 27 juni 1983
van de heer F. GEYSELINGS

Bos van Aa te Zemst — Exploitatievergunning

De exploitatievergunning met betrekking tot de uitbating van een zandgroeve met menginstallatie en gebruik van elektrische motoren met verbranding in het „Bos van Aa” te Zemst schrijft voor dat de dekgronden op voldoende afstand van het front moeten opgestapeld worden opdat er geen gevaar voor afschuiving zou bestaan.

Verder werd in deze uitbatingvergunning gesteld dat de aanwezige teelaarde en dekgronden vooraf moeten verwijderd worden.

Kan de geachte Minister mij zeggen :

1. Welke bestemming de teelaarde en dekgronden na de ontginning van de groeve zullen krijgen ?
2. Of deze teelaarde en dekgronden van dit terrein mogen verwijderd en verkocht worden ?
3. Indien deze gronden niet mogen verwijderd of verkocht worden, welke maatregelen zullen dan getroffen worden om dit te voorkomen ?

Antwoord

Gevolggevend aan zijn parlementaire vraag moet ik het geachte lid mededelen dat de exploitatievoorwaarden voor de natuurlijke rijkdommen en de concessies die hierop betrekking hebben, behoren tot de bevoegdheid van de Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid. De uitbatingvergunningen in het kader van de wetgeving op de gevaarlijke, ongezonde en hinderlijke bedrijven behoort tot de bevoegdheid van de Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs.

Vraag nr. 140
van 27 juni 1983
van de heer P. VAN GREMBERGEN

Arrondissement Gent — Inventarisatie onbebouwde kavels

In aansluiting op mijn schriftelijke parlementaire vraag nummer 12 1 van 24.05.1983 vernam ik graag dezelfde inlichtingen voor het administratief arrondissement Gent.

Antwoord

Gevolggevend aan zijn vraag maak ik hierbij de gegevens over onder vorm van bijgaande tabel.

Deze tabel geeft de resultaten weer van de inventarisatie der onbebouwde kadastrale percelen per fusiegemeente van het arrondissement Gent en dit voor de verschillende typen woongebieden. Tevens geeft de tabel de overeenkomende oppervlakte van de nog onbebouwde gedeelten in elk van deze typen.

Tevens wordt de raming gegeven van het equivalent aantal onbebouwde bouwpercelen die mogelijk kunnen gevormd worden, in de hypothese dat alle vrijliggende delen in de diverse typen woongebied volgebouwd worden met woningen.

Betreffende de interpretatie van deze cijfers wordt verwezen naar de toelichting verstrekt in mijn antwoord op de parlementaire vragen nr. 69 van 11 mei 1982 van Volksvertegenwoordiger Gabriëls en de parlementaire vraag nr. 100 van 4 mei 1983 van Volksvertegenwoordiger Val keniers.

Vraag nr. 141
van 27 juni 1983
van de heer J. VALKENIERS

Houden van roofvogels — Vergunning

Op dit ogenblik zijn er in België 25 vergunningen voor het houden van roofvogels (valken en haviken) uitgereikt, waarvan 7 in Vlaanderen en 18 in Wallonië.

Kan het cijfer niet worden opgedreven voor de Vlaamingen?

Antwoord

Op dit ogenblik werden inderdaad in ons land 25 vergunningen uitgereikt om roofvogels behorende tot de avifauna der Beneluxlanden in bezit te houden en te vervoeren ten behoeve van het vluchtbedrijf.

Deze vergunningen die een belangrijke afwijking inhouden van de reglementeringen inzake vogelbescherming, geldig in de drie gewesten, worden uiteraard alleen en na grondig onderzoek verleend aan personen die bewezen hebben dat zij de regelen van deze oude wijze van jagen kennen en kunnen beoefenen.

12 van deze vergunningen werden uitgereikt aan personen wonende in het Vlaamse Gewest, 12 aan personen in het Waalse Gewest en 1 aan een valkenier wonende in de Brusselse agglomeratie.

Vraag nr. 144
van 29 juni 1983
van de heer C. DE CLERCQ

Dienst Ontwikkeling Linker Scheldeoever — Vis- en Jachtrecht

In antwoord op mijn parlementaire vraag nr. 29 dd. 21 december 1982 heeft de heer Gemeenschapsminister geantwoord :

Arrondissement Gent — Inventarisatie onbebouwde kavels

Gemeente	Effectieve woongebieden						Woongebieden met landelijk karakter						Woonparken			Woonuitbreidingsgebieden					
	Perceelen palend aan een weg			Ingeslotenperceelen			Perceelen palend aan een weg			Ingeslotenperceelen			Aantal onbeb. kadast. perceelen	Oppervlakte Ha	Equivalent aantal bouwperc.	Aantal onbeb. kadast. perceelen	Oppervlakte Ha	Equivalent aantal bouwperc.	Aantal onbeb. kadast. perceelen	Oppervlakte Ha	Equivalent aantal bouwperc.
	Aantal onbeb. kadast. perceelen	Oppervlakte Ha	Equivalent aantal bouwperc.	Aantal onbeb. kadast. perceelen	Oppervlakte Ha	Equivalent aantal bouwperc.	Aantal onbeb. kadast. perceelen	Oppervlakte Ha	Equivalent aantal bouwperc.	Aantal onbeb. kadast. perceelen	Oppervlakte Ha	Equivalent aantal bouwperc.									
Aalter	849	160,01	1.111	432	53,69	805	167	30,68	180	8,32	83	564	133,35	533	318	131,35	1.662				
Delzinge	1.103	157,47	664	328	77,43	1.227	93	23,57	26	2,94	29	22	5,45	22	755	329,80	3.179				
De Pinte	535	73,59	593	111	27,51	413	119	15,86	114	2,52	25	55	5,36	21	131	51,63	706				
Destelberg (*)																					
Evergem	1.343	207,98	1.558	338	69,68	1.045	205	31,56	139	7,46	75	985	385,42	985	385,42	4.580					
Gavere	134	121,05	820	320	38,35	575	202	37,83	204	7,36	14	374	125,99	374	125,99	1.120					
Gent	4.915	644,48	5.043	1.398	321,99	7.456	354	57,73	312	6,60	66	12	3,29	13	789	312,67	5.467				
Knesselare	300	42,24	316	113	16,64	250	160	28,01	124	1,89	19	105	44,14	105	44,14	353					
Lochristi	517	82,49	597	162	49,88	748	485	83,02	380	34,46	345	219	130,52	219	130,52	1.650					
Lovendegem	502	58,12	498	102	16,80	252	140	25,59	146	4,70	47	241	72,61	241	72,61	1.000					
Melle	421	51,99	328	188	30,20	453	101	22,79	89	3,16	32	7	1,82	7	115	59,66	809				
Merelbeke	1.011	138,61	1.101	473	94,86	2.205	127	23,24	97	1,25	13	350	115,69	350	115,69	1.641					
Moerbeke	269	36,67	238	187	31,63	415	75	9,74	47	2,71	27	68	23,39	68	23,39	351					
Nazareth	368	47,51	352	142	55,89	838	59	13,96	65	0,84	8	533	246,26	533	246,26	2.955					
Nevele	419	83,88	507	256	44,47	667	125	24,28	134	5,58	56	125	40,98	125	40,98	514					
Oosterzele	366	53,92	331	49	10,14	152	443	60,81	266	7,53	75	209	58,22	209	58,22	590					
St. Mart. Latem	455	78,57	506	153	22,12	332	9	4,84	15	9,60	96	722	139,02	556	124,02	1.629					
Waeschoot	227	31,63	205	130	21,98	330	103	14,32	69	1,49	15	173	83,43	173	83,43	1.251					
Wachtebeke	129	17,90	102	98	15,73	236	174	21,05	88	6,44	64	132	55,80	132	55,80	837					
Zomergem	210	48,79	314	77	15,64	235	104	23,39	106	4,31	43	27	6,05	24	105	46,96	670				
Zulte	934	128,12	1.051	210	27,89	418	84	16,60	12	2,16	22	518	208,93	518	208,93	2.108					
Arrond. Gent	15.733	2.265	16.171	5.266	1.042,50	19.111	3.347	568,27	2.673	121,31	1.213	1.399	294,34	1.177	6.576	2.656,47	33.130				

(*) Geen gegevens beschikbaar.

„Op verzoek van het Centraal Comité van het Visserijfonds werd door mijn diensten overleg gepleegd met het DOLSO ten einde op regelmatige wijze te laten hengelen in de in aanleg zijnde dokken.

Een gedeelte van de oever zou worden afgebakend waarlangs het hengelen voor iedere houder van een staatsvisverlof zou geoorloofd zijn, binnen de perken van de geldende reglementeringen.

Wanneer deze regeling tot stand zou komen, zou dit gunstig zijn voor de hengelsport in het algemeen”.

Mag ik vernemen in welke mate de hengelsport thans op de uitgegraven dokgedeelten mogelijk is?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid ter kennis te brengen dat bewuste dokken gedeeltelijk onafgewerkt en gedeeltelijk afgewerkt zijn.

Daar DOLSO borden heeft geplaatst met het opschrift „Verboden toegang”, is het hengelen aldaar thans niet toegelaten.

Het hengelen zal kunnen gebeuren in de afgewerkte dokken van zodra DOLSO deze borden zal weggenomen hebben.

Vraag nr. 145
van 30 juni 1983
van de heer E. DESUTTER

Vlaamse Gewest — Schade aan oogst aangericht door eenden

In de omgeving van de Westvlaamse natuurreservaten „Stuivekenskerk” en „de Blankaart” werd in 1982 door de overtalrijke eenden grote schade aan de oogst aangericht. Zulks werd officieel vastgesteld maar elke schadeloosstelling bleef achterwege.

De Voorzitter van de Vlaamse Afdeling van de Belgische Natuur- en Vogelreservaten beweerde in het tijdschrift „Natuurreservaten” (nummer van september 1982) dat deze door eenden aangerichte schade „met eenvoudige middelen” zou kunnen voorkomen worden.

Ter vrijwaring van hun oogst in 1983 hebben de betrokken landbouwers inmiddels herhaaldelijk (o.m. via Waters en Bossen en via de Vlaamse Hoge Jachtraad) trachten te vernemen wat deze „eenvoudige middelen” inhouden maar elk antwoord bleef tot dusver uit.

Graag vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister of hij niet van oordeel is dat deze landbouwers recht hebben op een duidelijk antwoord?

Is het niet zo dat het de taak is van Waters en Bossen, welke toezicht heeft op deze natuurreservaten, om niet alleen de schade te helpen vaststellen maar ook alle middelen aan te wenden om deze schade te voorkomen en om ter zake de landbouwers de nodige voorlichting te geven?

Heeft ook het Bestuur van de BNVR niet de plicht om de schade aan de landbouwvruchten in de omgeving van haar gebieden te helpen voorkomen? Moet

deze instelling gebeurlijk niet instaan voor de schadeloosstelling?

Het zou me tevens aangenaam zijn te vernemen of, bij ontstentenis van voorgaande oplossingen, het niet aangewezen zou zijn in deze gebieden de morgen- en de avondloerjacht op eenden toe te laten vanaf één uur vóór zonsopgang en tot één uur ná zonsondergang?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat bij besluit van 22 juni 1983, verschenen in het Staatsblad van 6 juli 1983 de jacht op wilde eend geopend is van 24 juli 1983 tot en met 31 januari 1984.

Voor de loerjacht op wilde eend gedurende een half uur na zonsondergang en een halfuur vóór zonsopgang is een individuele vergunning vereist.

Uit de geldende rechtspraak volgt dat de jachthouder aansprakelijk kan gesteld worden voor wildschade op de terreinen waar hij het jachtrecht bezit.

Vraag nr. 146
van 30 juni 1983
van de heer E. DESUTTER

Vlaamse Gewest — Jacht op ganzen

In de wintermaanden 1982- 1983 hebben de feiten andermaal in alle duidelijkheid bewezen dat de op louter theoretische overwegingen gestoelde stelling als zou het verbod ganzen te bejagen de spreiding van de begrazingsdruk in de hand werken, geen steek houdt. De feiten en met name de werkelijke veroorzaakte schade (o.m. in de Zwinpolders) hebben juist het tegenovergestelde aangetoond.

Anderzijds kan overigens gewezen worden op een erkend wetenschappelijk gegeven dat het aantal bejaagbare ganzen (grauwe-, kol- en rietganzen) sterk toeneemt. Dit blijkt o.a. uit de referaten van het „International Waterfowl Research Bureau” welke in Debreen (Hongarije) vergaderde en waar dertig landen vertegenwoordigd waren.

In het licht van bovenstaande vaststellingen en gegevens meen ik dat het stilaan de tijd wordt dat resoluut wordt afgestapt van bepaalde theoretische bespiegelingen welke enkel met zich meebrengen dat onze landbouwers telkenjare opnieuw grote schade aan hun gewassen ondervinden.

Het lijkt mij in elk geval evident dat bejaging van ganzen in de vroege morgen tot 10 uur de begrazingsdruk over veel grotere poldergebieden zou uitspreiden waardoor de landbouwschade zou worden voorkomen.

Mag ik aan de geachte Gemeenschapsminister vragen of hij deze meningen kan delen en zo ja, of er een bepaalde besluitvorming in deze zin mag worden verwacht?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid ter kennis te stellen dat bij besluit van 22 juni 1983, verschenen in het Bel-

gisch Staatsblad van 6 juli 1983, de jacht op de grauwe gans toegelaten is van 1 november 1983 tot en met 31 januari 1984.

De jacht op dit wild is echter slechts geoorloofd gedurende het gedeelte van de dag tussen zonsopgang en tien uur in de voormiddag en alleen op het grondgebied van de gemeente Knokke-Heist.

Vraag nr. 147
van 30 juni 1983
van de heer E. DESUTTER

Artikel 48 van de stedenbouwwet — Begrip „publiekrechtelijk rechtspersoon”

Ingevolge de wetswijziging van 22 december 1970 werd het in artikel 48 van de stedenbouwwet opgenomen begrip „administratieve overheid” vervangen door „een door de Koning aangewezen publiekrechtelijk rechtspersoon”. Wanneer een dergelijk rechtspersoon een bouw- of verkavelingsvergunning aanvraagt wordt deze vergunning niet door het college van burgemeester en schepenen maar door de bevoegde Minister of zijn gemachtigde afgegeven.

Het koninklijk uitvoeringsbesluit van 22 juni 1971 wijst in zijn artikel 1 onder de publiekrechtelijke personen o.m. „de verenigingen van gemeenten” aan.

Naar ik meen te weten zou uw bestuur dit artikel 1 aldus interpreteren dat enkel de zgn. zuivere intercommunales onder de gelding van artikel 48 van de stedenbouwwet vallen.

Graag vernam ik van de geachte Minister op welke gronden wordt gesteund om de zgn. gemengde intercommunales niet als publiekrechtelijke rechtspersonen te beschouwen?

Het wil mij voorkomen dat noch in de wet van 1 maart 1922 op de verenigingen van gemeenten tot nut van het algemeen noch in enig andere wet een deugdelijke steun kan gevonden worden om een juridisch onderscheid te maken naargelang het al dan niet deelnemen van particulieren en van maatschappijen in de verenigingen.

Ik meen dan ook dat het publiekrechtelijk karakter niet kan worden voorbehouden voor de zgn. zuivere intercommunales. De rechtspraak van het Hof van Cassatie en van de Raad van State blijken dit overigens te bevestigen. Ten overvloede kan nog worden aangewezen dat in het wetsontwerp Nothomb betreffende de intercommunales het karakter van publiekrechtelijk rechtspersoon expressis verbis aan alle intercommunales wordt toegekend en dit ondanks het feit dat ook aldaar wordt voorzien dat privaatrechtelijke personen mogen deel uitmaken van de intercommunales.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat wat mij betreft er geen aanleiding bestaat om voor de toepassing van artikel 48 van de stedenbouwwet een onderscheid te maken tussen zuivere intercommunales en gemengde intercommuna-

len. Ik heb aan mijn bestuur geen opdracht in die zin gegeven noch werd mij enig ontwerp van omzendbrief in die zin ter goedkeuring voorgelegd.

Vraag nr. 148
van 1 juli 1983
van de heer D. VERVAET

Nationale Maatschappij der Waterleidingen — Implanting van pompstation aan de Abstraat te Overijse

Aan de Abstraat te Overijse heeft de Nationale Maatschappij der Waterleidingen het nuttig gevonden om te midden van een groene zone een pompstation te bouwen.

Het gebied, dat nu verknoeid is, was vanuit ecologisch oogpunt van grote waarde, ondermeer voor de vele zeldzame watervogels die in het achterliggend moeras hun broedplaats hadden.

Naar ik verneem is de NMDW zinnens om nog bijkomende pompstations met hoogspanningskabine te bouwen.

Graag had ik een antwoord op volgende vragen:

1. Is de geachte Minister op de hoogte van de uitbreidingsplannen van de NMDW?
2. Kan u me uitleggen hoe het komt dat pompstations zomaar in een groene zone kunnen worden opgericht?
3. Kan u me uitleggen hoe het komt dat er enerzijds bouwvergunningen worden afgeleverd met het oog op een lintbebouwing en anderzijds de toelating wordt gegeven om industriële installaties in te planten op nog geen dertig meter van deze woningen?

Antwoord

Gevolggevend aan zijn vraag betreffende hogervermelde aangelegenheid kan ik het geachte lid het volgende mededelen :

1. Op 3 oktober 1980 werd aan de Nationale Maatschappij bouwvergunning afgeleverd tot het bouwen van een pompstation. Op 16 mei 1983 werd door het Provinciaal Goevernement van Brabant aan de provinciale directie van de stedenbouw om advies gevraagd tot inrichting van een laagdrukpaviljoen en pompstation. Deze aanvraag betreft een inrichting in het kader van het ARAB.
2. Het betreft een installatie ten behoeve van het openbaar nut, in casu de drinkwatervoorziening. Aangezien het hier zowel een openbare dienst als een gemeenschapsuitrusting betreft, werd de bouwvergunning verleend in toepassing van artikel 20 van het koninklijk besluit van 28 december 1972, betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen.
3. Het pompstation werd ingeplant op een terrein behorende aan de Nationale Maatschappij.

Bovendien werd op 26 maart 1980 een onteigingsbesluit getroffen tot inname van bepaalde terreinen en waarbij de werken tot algemeen nut werden verklaard voor de uitvoering van de waterleidingswerken.

Vraag nr. 149
van 4 juli 1983
van de heer G. CARDOEN

Zemst — Alternatief plan A2 verbinding

Op datum van 1 juni jongstleden werd door de gemeenteraad van Zemst eenparig beslist, het voorstel tot wijziging van het in het **KB** van 7 maart 1977 vastgesteld gewestplan, te verwerpen.

De wijziging zou er in bestaan het tracé tot aanleg van de verbinding A2 Rotselaar-Zemst in het kader van de Oost-Westverbinding Gent-Lummen op het gewestplan aan te brengen.

Naast de aantasting van groene ruimten en vruchtbare landbouwgronden, is de gemeenteraad van oordeel dat in het kader van de Oost-Westverbinding de beoogde wegverbinding door verbetering van het bestaande wegennet kan tot stand gebracht worden.

Ik zou de heer Minister dank weten te mogen **ver** nemen :

1. Hoe hij staat tegenover het desbetreffend voorstel van de gemeenteraad van Zemst.
2. Of hij bereid is het alternatief plan samen met de bevoegde instanties van andere departementen, opnieuw te onderzoeken.
3. In welke mate hij bereid is, desgevallend gehoor te verlenen, aan de verzuchtingen van het gemeentebestuur, dat toch als lokaal bestuur, de belangen van de gemeenschap meest objectief weet te verdedigen.

Antwoord

Gevolggevend aan zijn parlementaire vraag kan ik verwijzen naar mijn antwoord op de parlementaire vraag nr. 133 van 16 juni 1983 van de heer P. Vermeiren.

Aanvullend kan het volgende worden medegedeeld :

Aan de gemeenten werd om advies gevraagd betreffende een voorstel van tracé van autosnelweg; het betreft dus niet een voorstel van wijziging van het gewestplan.

Op de concrete vragen kan het volgende worden geantwoord :

1. het voorstel van tracé zal onderzocht worden na kennisname van alle gekende elementen, de adviezen van de betrokken gemeenten maken daarvan deel uit;
2. alternatieve voorstellen, voor zover deze geformuleerd worden, zullen eveneens onderzocht worden. Uiteraard zullen bij dit onderzoek de diverse standpunten van de betrokken partijen dienen afgewogen;

3. het standpunt van de betrokken gemeentebesturen is uiteraard een belangrijk gegeven. Evenwel gaat het hier om een tracé van mogelijke verbinding die deel uitmaakt van het regionale, nationale en zelfs het internationale net zodat ook zal rekening dienen gehouden met belangen van regionale, nationale en internationale aard.

J. LENSSENS
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN LEEF-
MILIEU, WATERBELEID EN ONDERWIJS

Vraag nr. 148
van 13 juni 1983
van de heer F. GEYSELINGS

Phillips Petroleum te Tessenderlo — Mercaptanenproduktie

Phillips Petroleum Tessenderlo kreeg andermaal toelating om opnieuw mercaptanen te produceren, zij het dan met (nogmaals) bijkomende en strengere exploitatievoorwaarden (8.6.1983).

En nu maar hopen dat er voortaan geen mercaptanenstank te Tessenderlo meer zal plaatsvinden.

Zal de geachte Minister bij een volgende ontsnapping van mercaptanen te Tessenderlo zich andermaal beperken tot een zoveelste aanpassing van de productiefrastructuur of zal hij ditmaal overgaan tot de definitieve sluiting van Phillips Petroleum?

Kan de geachte Minister mij zeggen — wanneer hij de definitieve stopzetting niet overweegt — wat de reden is van deze houding?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen wat volgt.

Ik meen de aandacht te moeten vestigen op het feit dat in de reglementering betreffende de als gevaarlijk, ongezond of hinderlijk ingedeelde inrichtingen zowel waarborgen voor de exploitant als voor de geburen ingebouwd zijn. Zo kan de overheid, als een exploitatie aanleiding geeft tot overdreven hinder bij komende voorwaarden opleggen om deze hinder te bestrijden, om tegemoet te komen aan de rechtmatige verlangens van de geburen.

Zij kan eveneens de vergunning intrekken of schorsen, doch slechts wanneer uitdrukkelijk vastgesteld is dat de exploitant de opgelegde voorwaarden niet naleeft, of wanneer hij weigert zich aan de nieuwe verplichtingen die opgelegd werden te onderwerpen.

Zowel de geburen als de exploitant zijn derhalve tegen willekeur beschermd.

De maatregelen die ik zal nemen bij een eerstvolgende ernstige hinder, zullen dus afhankelijk zijn van de aard van de hinder of de ongemakken, de oorzaken van het incident, de verantwoordelijkheid van de exploitant in verband met het incident, enzovoort.

Vraag nr. 149
van 13 juni 1983
van de heer L. VANVELTHOVEN

Gemeente Neerpelt — Uitgraven gronden

In 1978 werd ter zake onderzoek verricht en werden grondstalen genomen door het Centrum voor Bosbiologisch onderzoek.

De verontreiniging was zodanig ernstig dat het provinciebestuur deze gronden liet graven en verwijderen.

Graag vernam ik van de geachte Minister antwoord op volgende vragen:

1. Welke waren de resultaten van het ingestelde onderzoek?
2. Welke waren de redenen die geleid hebben tot het afgraven van de grond?
3. Welke firma werd belast met het uitgraven van de grond en welke kosten gingen hiermee gepaard?
4. Welke was de bestemming van de ontgraven gronden?
5. Wie oefende controle uit, teneinde de verzekering te bekomen dat de vervuilde gronden de aangegeven bestemming verkregen?
6. Wie, welke onderneming en welke activiteiten veroorzaakten de vervuiling?
7. Heeft de vervuiler de kosten van deze vervuiling gedragen?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid de volgende antwoorden te verstrekken op de gestelde vragen:

1. Volgens het Centrum voor Bosbiologisch Onderzoek, werden slechts enkele bodemstalen genomen en summier ontleed, waarbij een verhoogde aanwezigheid van non-ferrometalen vastgesteld werd.
2. De grond werd afgegraven voor het aanleggen van een vijver.
3. Op 2/12/1981 werden de werken toegewezen aan de firma Heylen uit Dessel. De werken voor het afgraven en verwijderen van de bovenste laag over een dikte van 0,5 m, werden uitgegeven voor een som van 1.073.000,- F.
4. Volgens het contract moest de grond afgevoerd worden naar een terrein van de NV Métallurgie Hoboken-Overpelt te Overpelt, tén Noorden van het Schelde-Maaskanaal.
5. Het toezicht op de werkzaamheden werd uitgeoefend door de provinciale technische wegendienst van Limburg.
6. De vervuiling van de betrokken grond, is te wijten aan de exploitatie van het bestaande non-ferrobedrijf, waarvan de produktie startte in 1888, met thermische procédés, die tot de gekende bodemverontreiniging aanleiding gegeven hebben.

7. Neen.

Schadevergoeding kan hier slechts gevraagd worden via de burgerlijke rechtspraak.

Vraag nr. 150
van 13 juni 1983
van de heer W. KUIJPERS

Afvalverwerking — Vergunningen en procedures

Het decreet van 2 juli 1981 tracht de afvalproblematiek te beheersen. Artikel 65 sub 3 stelt dat door dit decreet de bepalingen van het ARAB, met betrekking tot de afvalstoffen, opgeheven zijn.

Eveneens stelt artikel 68 dat ook de ARAB vergunningen met betrekking tot de afvalstoffen vervallen; ze zijn immers in de nieuwe stortvergunningen opgenomen. Anderzijds stelt echter artikel 1, § 1 van het besluit van de Vlaamse Executieve houdende algemene voorwaarden die gelden voor verbrandingsinstallaties voor huishoudelijke afvalstoffen en daarmee gelijkstelde afvalstoffen dat „onverminderd de technische voorschriften inzake de gebruikte toestellen en produkten, opgelegd door andere wettelijke en reglementaire voorschriften, gelden...”.

Met deze wettelijke voorschriften vermoed ik dat de bepalingen van het ARAB bedoeld worden.

1. Betekent dit dan dat men voor een stortplaats (ook composteringsinstallatie, verbrandingsoven...) drie vergunningen moet hebben met name een exploitatievergunning, een stortvergunning en een bouwvergunning?
2. Artikel 50 van het decreet stelt dat de bouwvergunning geschorst wordt zolang de stortvergunning niet afgeleverd is.
 Geldt deze regel ook ten aanzien van de exploitatievergunning?
3. In hoeverre zijn de inspraakprocedures (commodo et incommodo, bouwvergunning en mogelijk van beroep tegen de afvalvergunning door de buitenstaander) aan elkaar gekoppeld?

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid meedelen wat volgt.

1. Voor elke stortplaats is thans nodig:
 - een vergunning in het raam van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen; de gebruikte term „stortvergunning” is misleidend omdat het een vergunning betreft „voor het oprichten, inrichten, in werking hebben, uitbreiden, . . . van een afvalstoffenverwijderingsinrichting”; de term verwijderen wordt duidelijk gepreciseerd in artikel 3b van het afvalstoffendecreet en bevat o.m. de exploitatie;
 - een bouwvergunning krachtens artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 op de ruimtelijke ordening en de stedenbouw; stortactiviteiten gaan immers gepaard met een reliëfwijziging en verbrandingsinstallaties en composterings-

inrichtingen impliceren het plaatsen van vaste structuren;

- een exploitatievergunning in het raam van het ARAB is slechts nodig indien het een gevaarlijke of hinderlijke inrichting betreft onafgezien van het feit of ze met afvalverwerking te maken heeft of niet.

2. De zinsnede in artikel 50 van het afvalstoffendecreet duidt opnieuw op de vergunning nodig voor het inrichten, oprichten enz. van een afvalstoffenverwijderingsinrichting in toepassing van artikel 25 van het decreet, en reikt dus verder dan de zogenaamde „ stortvergunning”.

Het storten is immers slechts een onderdeel van het bedoelde in artikel 3 van het decreet.

3. Er wordt op dit ogenblik geen koppeling voorzien tussen de inspraakprocedures, inzake het bekomen van een vergunning conform het decreet en de bouwvergunning.

Wel wordt in overleg met Gemeenschapsminister Akkermans een ontwerp van decreet voorbereid waarin de zogenaamde „ ARAB-vergunning” en de „ bouwvergunning” tot één procedure geïntegreerd worden. Het gaat hier om een aanvulling en wijziging van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de stedenbouw en de ruimtelijke ordening.

Vraag nr. 151
van 17 juni 1983
van de heer I. VAN BELLE

Stortplaatsen in het Vlaamse Gewest — Vergunning

Sinds 15 mei 1983 dienen alle stortplaatsen een officiële vergunning te bezitten, zo niet zullen ze als illegaal worden beschouwd.

Kan ik van de geachte Gemeenschapsminister verneemen:

1. welke sancties er zullen getroffen worden tegen de uitbaters van een stortplaats die op datum van 1 juli 1983 (uiterste limiet) niet over een exploitatievergunning beschikken;
2. ingeval een stortplaats wordt gesloten door OVAM, houden de maatregelen van overheidswege op, of dient niet veeleer een begeleiding te worden gevoerd waardoor sluikstorten vermeden wordt; wat met het afval;
3. hoeveel illegale stortplaatsen er zich thans bevinden in het Vlaamse Gewest;
4. hoe het afval zal verwerkt worden, rekening houdend met het soort, bijvoorbeeld glas, huishoudelijk afval, scheikundig afval, enz.;
5. of er ter zake overeenkomsten voorzien zijn met het provincie- en/of gemeentebestuur;
6. welke maatregelen er zullen getroffen worden ten einde de bevolking beter voor te lichten (bijvoorbeeld in verband met de schadelijke gevolgen);
7. dient de mogelijkheid onderzocht te worden om per gemeente één terrein te voorzien waarop snoeihout en tuinafval kan gedeponeerd worden.

Niettegenstaande een invoerverbod van kracht is voor Nederlands afval, blijkt dat de Nederlandse verbrandingsovens niet meer afval verwerken dan voorheen.

Kan hieruit worden afgeleid dat het afval naar andere landen wordt uitgevoerd (bijvoorbeeld Duitsland, Frankrijk).

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid meedelen wat volgt.

Vooreerst wil ik er de aandacht van het geachte lid op vestigen dat artikel 67 van het decreet dd. 2 juli 1981, betreffende het beheer van afvalstoffen, voorziet in een artikelsgewijze inwerkingtreding, in die zin dat de bepalingen ervan in werking treden op de data door de Vlaamse Executieve bepaald en ten laatste drie jaar na de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad.

Artikel 68, § 1 van hetzelfde decreet zegt letterlijk:

„De vergunningen die met toepassing van het Algemeen Reglement op de Arbeidsbescherming voor het verwijderen van afvalstoffen werden verleend, vervallen op de dag waarop, in toepassing van dit decreet, een definitieve beslissing werd genomen over de vergunningsaanvraag, die de bedoelde vergunningsplichtigen gehouden zijn in te dienen binnen het jaar vanaf de inwerkingtreding van dit decreet.”

Welnu, artikel 68 is in werking getreden op 15 mei 1982, datum van publikatie in het Belgisch Staatsblad van het besluit van de Vlaamse Executieve dd. 21 april 1982, houdende nadere regelen voor het aanvragen, verlenen, weigeren, vervallen en intrekken van een vergunning voor de verwijdering van afvalstoffen. Dit houdt enerzijds in dat de houders van een ARAB-vergunning voor de verwijdering van afvalstoffen die deze activiteit wensen verder te zetten, vóór 15 mei een nieuwe vergunningsaanvraag moesten ingediend hebben, conform het decreet van 2 juli 1981 en zijn uitvoeringsbesluiten. Indien deze voorwaarde werd vervuld zal, met het oog op de continuïteit van de exploitatie, de bestaande vergunning blijven gelden tot op de dag dat een definitieve beslissing werd genomen over de nieuwe aanvraag. Daarbij dient onder definitieve beslissing te worden verstaan de beslissing waartegen geen hiërarchisch beroep meer openstaat.

In de praktijk betekent dit dat de bestaande ARAB-vergunningen, te rekenen vanaf 15 mei 1983 en afhankelijk van het al dan niet instellen van beroep, in de nieuwe procedure slechts nog een beperkt aantal maanden kunnen blijven gelden, aangezien in het decreet voorzien is dat zowel de bestendige deputatie als de Vlaamse Executieve in beroep over een termijn beschikken van 60 dagen om tot een beslissing te komen.

Anderzijds houden de bepalingen van de artikelen 67 en 68, § 1 van het decreet van 2 juli 1981 in dat de bestaande ARAB-vergunningen, waaromtrent geen nieuwe aanvraag vóór 15 mei werd ingediend, vervallen en dat bijgevolg bedoelde exploitaties zich in de illegaliteit bevinden.

Op de detailvragen van het geachte lid, kan ik als volgt antwoorden :

1. de aangehaalde datum van 1.7.83 is dus niet de limietdatum; deze zal afhankelijk zijn van de gevolgde procedure;
de toezichthoudende ambtenaar zal, overeenkomstig het besluit van de Vlaamse Executieve dd. 2 1.4.1982, houdende aanduiding van de ambtenaren belast met het toezicht op de uitvoering van het decreet, bij elke illegale activiteit of wanneer de exploitatievoorwaarden niet worden nageleefd, optreden ;
2. bij sluiting van een stortplaats wordt er vanzelfsprekend de nodige informatie verstrekt, waar men met de afvalstoffen terecht kan;
3. op 6 juni 1983 werden er 191 illegale stortplaatsen geregistreerd; hiervan werden er reeds 169 gesaneerd of is de sanering bezig;
4. en 5. overeenkomstig art. 14 van het voornoemd decreet, werd een voorontwerpplan huishoudelijke afvalstoffen opgesteld;
dit document beoogt in de eerste plaats de basis te zijn van een overleg met de gemeentebesturen en met de bestaande inrichtingen; de eerste consultatiefase is op dit ogenblik gaande;
6. de afvalstoffenmaatschappij is belast met het tot stand brengen van een gecoördineerd afvalstoffenbeheer voor het Vlaamse Gewest;
haar functie is planifiërend, controlerend, exploiterend en adviserend;
in het raam van de adviesfunctie, zal in de nabije toekomst een voorlichtingscampagne opgezet worden;
7. het voorzien per gemeente van een stortplaats voor snoeihout en tuinafval schijnt mij in de praktijk niet mogelijk;
gezien één van de doelstellingen van het afvalstoffenbeheer het bevorderen van het hergebruik, terugwinning en de recycling van afvalstoffen is, dient voor deze specifieke afvalstoffen eerder gezocht naar een hergebruik onder een andere vorm, b.v. compost, verkapselen, enz.

Wat betreft het afval, komende van Nederland, kan verwezen worden naar mijn antwoord op de vraag nr. 102. dd. 28.4.1983, van de heer J. Ansoms, lid van de Vlaamse Raad. Hieruit blijkt dat het ingevoerde Nederlands afval thans integraal in Wallonië gestort wordt.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)

**J. LENSSENS
GERIEENSCHAPSMINISTER VAN LEEFMILIEU, WATERBELEID EN ONDERWIJS**

**Vraag nr, 142
van 27 mei 1983
van de heer F. GEYSELINGS**

Sint-Jozef-ziekenhuis te Turnhout — Lozing van afvalwater

Op mijn parlementaire vraag nr. 85 dd. 26/7/1982 in verband met het lozen van afvalwater in open wateren door het Sint-Jozef-ziekenhuis te Turnhout werd in een aanvullende nota van 8/10/1982 (ref. A5/V-AW-PV 85/82-9/CVB) geantwoord dat afvalwater, afkomstig van hospitalen, klinieken e.a. inrichtingen waar besmettelijke zieken worden opgenomen, beschouwd wordt als anders dan normaal huisafvalwater.

Wanneer dit afvalwater in de gewone oppervlaktewateren wordt geloosd is de directeur van de bevoegde waterzuiveringsmaatschappij bevoegd, na advies van verscheidene besturen, een lozingsvergunning af te leveren.

Afvalwater, afkomstig van het reinigen van gebouwen, zoals hospitalen waar niet-besmettelijke zieken worden opgenomen, wordt beschouwd als normaal huisafvalwater. Wanneer dit afvalwater in de openbare wateren wordt geloosd, dient dezelfde dienst en procedure als hiervoor geciteerd, gevolgd.

In Het Nieuwsblad van 20/5/1983 lees ik dat het Sint-Elisabethziekenhuis in Herentals sinds 1967 al zijn afvalwater in de Kleine Nete loost, niettegenstaande het verbod van de bestendige deputatie. Sinds méér dan 15 jaar zou in Herentals, tegen het verbod in, afvalwater van het Sint-Elisabethziekenhuis in de Kleine Nete geloosd worden.

Kan de geachte Minister mij een antwoord verstrekken op de volgende vragen.

1. Wordt het Sint-Elisabethziekenhuis geklasseerd bij de instellingen die besmettelijke of niet-besmettelijke patiënten opnemen?
2. Bezit voormeld ziekenhuis een geldige vergunning om zijn afvalwater rechtstreeks in de oppervlaktewateren te lozen?
Zo ja, sinds wanneer?
3. Door wie en hoe wordt nagegaan of in een kliniek, hospitaal of andere instelling al dan niet besmettelijke patiënten worden verzorgd?
4. Wat wordt in de geest van leefmilieu verstaan onder besmettelijke ziekten?
Valt influenza en hepatitis hier onder?
5. Welke maatregelen zal de Minister treffen tegen de verantwoordelijk ken wanneer de onwettelijkheid blijkt?

Antwoord

1. Het Sint-Elisabethziekenhuis te Herentals is een instelling die op dit ogenblik 75 bedden „C” en 101 bedden „ D” heeft. Dit betekent dat het ziekenhuis bestaat uit een dienst voor diagnose en geneeskundige behandeling, beide met bij horende dienst voor intensieve verzorging.

Het Sint-Elisabethziekenhuis herbergt ongetwijfeld patiënten met „ besmettelijke” ziekten, indien onder „ besmettelijke ziekten” wordt verstaan alle aandoeningen van microbiologische of virale aard.

2. Het voormelde OCMW-ziekenhuis is momenteel niet in het bezit van een geldige lozingsvergunning.

In 1967 werd wel een vergunning voor lozing in oppervlaktewateren aangevraagd maar deze werd door de bestendige deputatie van de provincie Antwerpen, op advies van de Dienst voor Zuivering van Afvalwaters geweigerd.

Het ziekenhuis zal eerlang evenwel bij de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij een aanvraag voor lozing van haar afvalwaters in de moerriool „Nederrij” indienen.

Ten einde tot deze lozingswijze te kunnen overgaan, dient de riolering op het grondgebied van het ziekenhuis te worden herlegd.

Een voorontwerp voor aanpassing van de hoofdriolering van het Sint-Elisabethziekenhuis voor lozing via de Nederrij werd op 7 september 1982 door de Raad van Beheer van het OCMW-ziekenhuis Herentals goedgekeurd. Het bundel bevindt zich sedert 7 april 1983 voor goedkeuring bij mijn collega, de heer R. De Wulf, Gemeenschapsminister van gezondheidsbeleid.

3. Dit punt behoort niet tot mijn bevoegdheid.
4. Op basis van de resultaten van onderzoeken naar microbiologische en virale kiemen in de afvalwatermonsters, genomen door de hiervoor bevoegde ambtenaren, kan worden uitgemaakt of dit afvalwater al dan niet afkomstig is van besmettelijke ziekten.
- Bovendien wordt in artikel 6 van het KB van 3 augustus 1967 bepaald dat het afvalwater, dat in zodanige hoeveelheden pathogene kiemen bevat dat het ontvangende water er gevaarlijk door kan worden besmet, moet ontsmet worden. De Minister die de volksgezondheid tot zijn bevoegdheid heeft, kan de grenzen bepalen waarbinnen deze pathogene kiemen in het geloosde water mogen worden toegelaten.
5. De maatregelen die het geachte lid bedoelt, zijn voorzien en beschreven in de wet van 26 maart 1971 en de uitvoeringsbesluiten.

Vraag nr. 143
van 27 mei 1983
van mevrouw M. VAN PUYMBROECK

Inza-vestiging gelegen Langestraat 121, te Zandhoven — Milieuhinder

Het schepencollege van Zandhoven in zitting van 28.2.1977 stelt vast dat op de vraag tot uitbreiding van de fabriek tot

- 1.237 Pk voor motoren,
- 1.980 kVA voor omvormposten,
- 2.000 liter opslagplaats voor benzine,
- 222.500 liter opslagplaats voor gasolie,

- er 21 individuele klachten werden ingediend;
- 120 personen getekend hebben op gezamenlijke bezwaarschriften;
- 24 personen zich de moeite hebben getroost om deze bezwaarschriften persoonlijk te komen afge-

ven opeen moeilijk ogenblik, nl. dat ze omwille van hun bezigheden of werk elders moesten zijn;

- er reeds vroeger door verschillende mensen en op verschillende tijdstippen bezwaren werden geuit;
- dat de SV Inza nooit in enige mate rekening gehouden heeft met deze klachten, ook niet als de toestand voor de omwonenden ondraaglijk was geworden;
- dat het voornamelijk gaat om lawaaihinder, luchtverontreiniging, verspreiding van een werkelijk onuitstaanbare geur, brand- en ontploffingsgevaar en neerslag van roet en melkafval, veroorzaakt door een bedrijf gelegen in een woonzone;
- dat er reeds op onwettelijke wijze uitbreidingen werden aangebracht zodat de aanvraag niet de juiste toestand van het bedrijf weergeeft;

en beslist een ongunstig advies uit te brengen aan het provinciebestuur.

Op 4 april 1977 schrijft burgemeester De Bie een brief aan Inza waarbij hij wijst op het gedeeltelijk onwettig uitbaten van het bedrijf en de verschillende types van milieuhinder, speciaal op het onwettelijk nachtwerk en het zenuwslopend gefluit.

Op 14 september 1977 herinnert de burgemeester, Inza aan een afspraak gemaakt op het gemeentehuis en waarbij werd overeengekomen dat Inza een verslag zou maken van de besproken punten en de maatregelen zou meedelen die ter verbetering zouden uitgevoerd worden.

Een tweede herinnering volgt op 8 december 1977, want er is nog altijd geen antwoord.

Op 13 februari 1979 schrijft het gemeentebestuur van Zandhoven aan de provincie Antwerpen en vraagt om een gemeenschappelijke vergadering te beleggen onder leiding van de bestendige deputatie.

Op 16 maart antwoordt de provinciegriffier dat hij het nut van een dergelijke vergadering niet inziet en de controleplicht bij de gemeente ligt.

Intussen gaan lawaai, neerslag en reukhinder verder. Inza probeert de burenen te doen zwijgen door kleine bedragen uit te betalen als schadevergoeding. Zo wordt in december 1981 bijvoorbeeld 1100 F schadevergoeding betaald aan J. Verryck in de Driehoekstraat, voor de schade die zijn planten geleden hebben door roetneerslag van Inza.

Reuk- en lawaaihinder kunnen niet op die manier vergoed worden; dan maar goedkoper melk, boter en pudding leveren aan de buurt. Maar dit lost het zenuwslopend fluiten niet op, vooral voor de mensen die in de slechte windrichting zitten. De klachten in het gemeentehuis gaan voort; worden ze nog genoteerd?

Op 11 april 1982 gaan twee burenen opnieuw klacht neerleggen. Ze vragen een kopie van het proces-verbaal, maar kunnen dit niet krijgen.

De deuren en ramen van het bedrijf worden 's avonds wel even gesloten, maar zodra de bedrijfsleider, de heer Grootjans naar huis is, gaat alles weer open. Misschien is het nodig voor de arbeiders zelf?

Op 19 februari 1984 vervalt de vergunning van Inza. De burens dringen er op aan dat een nieuwe vergunning enkel zou worden afgeleverd als de lawaai-, reuk- en neerslaghinder zouden voorkomen worden.

Wat kan u als Minister van leefmilieu doen om deze toestand gezond te maken?

Antwoord

In antwoord op haar vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen wat volgt.

1. De uitbreiding van de fabriek voor zuivelproducten van de Samenwerkende vennootschap Inza, aangevraagd in 1977, werd door de Bestendige Deputatie van de Provinciale Raad van Antwerpen, bij besluit van 26 februari 1981 toegestaan voor een termijn die verstrijkt op 19 februari 1984, uitgezonderd voor één melkpoederfabricageafdeling, waarvoor de vergunning slechts verleend werd voor een proeftermijn van 1 jaar.

Bij besluit van 25 maart 1982 heeft ditzelfde College de verdere exploitatie van deze afdeling eveneens vergund tot 19 februari 1984.

Bij besluit van 13 mei 1982 heeft dit College aanvullende voorwaarden opgelegd.

2. Als gevolg van klachten die bij mij werden ingediend, heb ik in 1982-1983 tot driemaal toe een onderzoek laten instellen door de bevoegde diensten. Deze onderzoeken hebben aangetoond dat de opgelegde voorwaarden nageleefd zijn. De exploitante heeft trouwens meerdere verbeteringswerken uitgevoerd om, onder meer, het geluidsdrukniveau, dat op de grens van het aanvaardbare ligt, nog te verminderen.

3. Ter gelegenheid van één van deze onderzoeken werd de directie van de inrichting er uitdrukkelijk op gewezen dat, gezien de relatief nabije vervaldatum van de vergunningen, er tijdig een vergunningsaanvraag moet ingediend worden, zo men wenst dat het bedrijf verder kan geëxploiteerd worden na deze datum.

In eerste instantie is nochtans de Bestendige Deputatie van de Provinciale Raad van Antwerpen bevoegd om uitspraak te doen over deze gebeurlijke nieuwe vergunningsaanvraag.

Slechts in het geval dat tegen deze uitspraak een beroep wordt ingesteld, kan de Vlaamse Executieve in de uiteindelijke beslissing tussenkomen.

Vraag nr. 144
van 2 juni 1983
van de heer P. BREYNE

Gesubsidieerd personeel van de muziekscholen 2de categorie — Uitkering weddetoelagen

Krachtens artikel 9 van het KB van 26 maart 1954 betreffende de subsidiëring van muziekscholen worden de weddetoelagen van het gesubsidieerd personeel van de muziekscholen uitgekeerd als volgt na ontvangst van de betaalstaten die moeten ingediend worden vóór 15 februari:

1. het saldo van de weddetoelagen verschuldigd voor het voorgaand kalenderjaar;
2. een voorschot op de weddetoelagen verschuldigd voor het lopend kalenderjaar tot beloop van 50 procent van het globaal bedrag dat werd uitgekeerd voor het voorgaand kalenderjaar.

De gemeenten die een muziekschool beheren, hebben nog geen saldo ontvangen voor het dienstjaar 1981 en nog geen voorschot voor het dienstjaar 1982, zonder te spreken van het dienstjaar 1983.

De betrokken gemeenten worden aldus gedwongen deze bezoldigingslast zelf te financieren in afwachting van de betaling van de weddetoelagen. Anderzijds worden de gemeenten er door de gemeenschap toe aangespoord een gezond financieel beleid te voeren. Dit is tegenstrijdig.

Graag ontvang ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen:

1. voor welke dienstjaren moeten nog weddetoelagen worden uitgekeerd voor het gesubsidieerd personeel van de muziekscholen en welk is het totaal bedrag van de nog uit te keren weddetoelagen per dienstjaar;
2. tegen welke datum mag de uitkering van deze achterstallige bedragen worden verwacht;
3. is de geachte Minister bereid een initiatief te nemen tot het wegwerken van deze discriminatie tussen inrichtingen voor muziekonderwijs met beperkt leerplan van eerste en tweede categorie inzake de uitkering van de weddetoelagen.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen wat volgt.

1. Voor het gesubsidieerd personeel van de gemeentelijke muziekscholen moeten de volgende toelagen nog uitgekeerd worden:

saldo 1981: 137.891.949 F.

voorschot 1982 : 119.3 10.488 F.

saldo 1982 en voorschot 1983 : in berekening.

2. Ingevolge de ministeriële besluiten dd. 18 december 1982 en 4 januari 1983 werden volgende toelagen in vereffening gesteld:

saldo 1981 : 137.891.949 F.

77 % van het voorschot 1982 : 91.869.057 F.

Deze toelagen zullen eerstdaags vereffend worden. De resterende 23 % van het voorschot 1982, ten bedrage van 27.441.431 F, kan slechts toegekend worden nadat de nodige bijkredieten gestemd zijn terwijl het saldo 1982 en het voorschot 1983 normaliter op het einde van dit jaar zullen kunnen toegekend worden.

3. Gezien de muziekscholen door de wetgever uitdrukkelijk werden uitgesloten van de toepassing van de wet van 29 mei 1959, kunnen de weddetoelagen voor het personeel van deze scholen slechts na vervallen termijn uitgekeerd worden.

In afwachting dat in het kader van een structureelhervorming van het muziekonderwijs met beperkt leerplan, die in studie is, het onderscheid tussen

muziekscholen en muziekacademies opgeheven wordt, zal de mogelijkheid onderzocht worden om de uitkering van de toelagen te bespoedigen door een systeem van terugvorderbare voorschotten in te voeren.

Vraag nr. 145
van 2 juni 1983
van de heer A. DE BEUL

„Vlaamse” Ministerie van Onderwijs — Vestiging van een pedagogische sectie te Gent

Uit een reportage in La Libre Belgique (18 mei 1983) blijkt dat te Gent een „pedagogische sectie” van de Franse ambassade werd gevestigd, die rechtstreeks onderhandelt met het „Vlaamse” Ministerie van Onderwijs.

Graag vernam ik van de geachte Minister of dit bericht juist is, en indien ja, waarop de bedoelde onderhandelingen betrekking hebben en welke budgettaire weerslag ze hebben.

Dezelfde vraag werd ook gesteld aan de heer D. Coens, Minister van Onderwijs in de Centrale Regering.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat een te Gent gevestigde „pedagogische sectie” van de Franse ambassade rechtstreeks zou onderhandelen met het Vlaamse Ministerie van Onderwijs, mij volkomen onbekend is en evenmin gekend is op het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap inzonderheid de Administratie voor Onderwijs en Permanente Vorming.

Vraag nr. 146
van 2 juni 1983
van de heer W. KUIJPERS

Berging van dioxine- vaten

In een rondschriften van de Belgische dochterfirma van Hoffmann-La Roche aan de Belgische artsen lees ik:

„In haar offerte van 29 mei 1982 deed Mannesman Italiana, Divisione Ecologica nauwkeurige opgave van de wijze waarop de opdracht zou worden uitgevoerd. De opslag was gepland op een toegestane en gecontroleerde opslagplaats in een Europees land.”

Deze zin laat duidelijk blijken dat de firma Hoffmann-La Roche op de hoogte was van de plaats en het land, waar de berging van de dioxine-vaten gepland was.

Mag ik van de geachte Minister vernemen of hij op de hoogte is van de plaats en het land, alwaar deze berging gepland was?

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat ik niet wist en ook nu niet weet waar

de firma Hoffmann-La Roche de berging van dioxine-vaten gepland had.

Bovendien is er in het Vlaamse Gewest geen enkele toegelaten en gecontroleerde stortplaats waar giftig afval mag gestort worden.

Vraag nr. 147
van 2 juni 1983
van de heer F. GEYSELINGS

Drinkwatervoorziening — Bedreiging voor de volksgezondheid

Water is levensnoodzakelijk en het wordt steeds duidelijker dat zonder zuiver water het leven onmogelijk wordt. De zure regens, de scheikundige bemesting, de industriële en huishoudelijke lozingen die het grond- en oppervlaktewater ernstig bezoedelen, stellen vele levensnormen zwaar op de proef.

Om het water enigszins drinkbaar te maken, wordt er beroep gedaan op chloor en wie weet op welke andere scheikundige middelen.

De Franse ingenieur-waterkundige, de heer Louis-Claude Vincent, meent te weten dat het hoger aantal sterfgevallen in België te wijten is aan het drinkwater waaraan chloor e.a. dergelijke stoffen worden toegevoegd. Volgens deze wetenschapsman is gedistilleerd en gechlloreerd water, of water behandeld met fluor of ozon, dood water.

Chloor, fluor, ozon en al het overige waarmee drinkwater wordt bewerkt zijn super-oxydanten die het magnetisme van het water uitschakelen. Deze geleerde zegt verder in een exclusief gesprek dat uit deze toestand kanker, trobosis, ouderdoms- en degeneratieziekten voortspruiten en abnormaliteiten bevorderen bij de geboorte.

Chemisch behandeld water, aldus prof. Vincent, is niet zuiver. Het is gevaarlijk bezoedeld!

Hij sluit zich aan bij de uitspraak van de Wereldgezondheidsorganisatie die zegt: „De gezondheid van de volkeren hangt af van het zuiver water maar niet van het aantal ziekenhuizen.”

Rekening houdend met het feit dat er inderdaad chloor aan ons drinkwater wordt toegevoegd en dit water dagelijks via de kraan in allerlei gerechten terecht komt, betekent zulks een serieuze bedreiging voor de volksgezondheid.

Kan de geachte Minister mij zeggen hoeveel chloor e.a. stoffen jaarlijks in de Vlaamse watervoorzieningsinstellingen worden aangewend om het water drinkbaar te maken (in absolute cijfers)?

Welke zijn de toegevoegde stoffen die dagelijks of periodisch aan ons drinkwater worden toegevoegd?

Welk is het standpunt van de wetenschapslui die de toevoeging van chloor e.a. stoffen nodig achten in ons drinkwater, ten opzichte van de verklaringen van prof. Vincent?

Antwoord

Gelet op het technisch karakter van zijn vragen, kan ik het geachte lid mededelen, dat ik ze voorgelegd

heb aan de technici en wetenschapslui, gespecialiseerd in waterbehandelingstechnieken.

Zodra ik over de nodige gegevens beschik, zal ik het geacht lid hiervan schriftelijk op de hoogte stellen.

II. VRAAG WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)

J. LENSSENS
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN LEEFMILIEU, WATERBELEID EN ONDERWIJS

Vraag nr. 141
van 27 mei 1983
van de heer N. DE BATSELIER

Vervuiling van de Schelde — Lozingsvoorwaarden

Verwijzend naar het antwoord van Staatssecretaris F. Aerts op mijn parlementaire vraag nr. 88 dd. 11/3/1983, zou ik graag een antwoord van de geachte Gemeenschapsminister krijgen op de volgende vragen.

- Op basis van de in België bestaande wetgeving, worden voor de lozingen van afvalwater zogenaamde emissienormen gehanteerd als basis voor de voor iedere individuele lozing opgelegde lozingsvoorwaarden.

Kan de geachte Gemeenschapsminister me bevestigen of er voor de tientallen (of zijn het honderden?) bestaande lozingen op de Schelde een totaalstudie verricht is, waarbij het globale impact van al deze lozingen op de kwaliteit van het Scheldewater afgeleid werd? Indien een dergelijke studie bestaat, is het dan zo dat de lozingsvoorwaarden voor iedere individuele lozing resulteren uit onder andere deze studie? En uiteraard de gestelde kwaliteitsobjectieven? Indien een dergelijke

lijke studie niet bestaat, vernam ik graag de redenen hiervoor?

- Wat in het bijzonder de koelwaterlozingen van elektriciteitscentrales betreft, dienen volgens artikel 8 van het koninklijk besluit van 6.8.1976, houdende het algemeen lozingsreglement, de lozingsvoorwaarden bepaald te worden per koninklijk besluit voor iedere centrale afzonderlijk, door de Ministers met nationale en regionale bevoegdheid. Ik vernam dan ook graag hoeveel lozingen van koelwater van elektriciteitscentrales er op dit ogenblik gebeuren op de Schelde, aan welke voorwaarden deze lozingen onderworpen zijn, hoe deze bepaald worden en in welk jaar en door welke instantie de lozingsvergunningen uitgereikt werden?
- Wat in het bijzonder de lozingen van industrieel afvalwater betreffen, wens ik te vernemen of de voorgenomen lozingen van industrieel afvalwater via de collector van het Albertkanaal aan een nauwgezette impactstudie (dus rekening gehouden met de andere bestaande lozingen) onderworpen werd of zal worden?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)

Nihil.